

Den första grunden avser att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att den åsidosatte artikel 87.1 EG och att den inte uppfyllde sin motiveringskyldighet enligt artikel 253 EG. I den överklagade domen har framför allt karaktären av kompensation hos de stöd som är i fråga i beslutet och dessa stöds inverkan på marknaden inte i tillräcklig mån analyserats och motiverats. Vidare har icke-diskrimineringsprincipen och principen om likabehandling åsidosatts med hänvisning till analysen av kommunala företags ställning i förhållande till klagandeföretagen.

Den andra grunden avser åsidosättande av artikel 86.2 EG och närmare bestämt den omständigheten att förstainstansrätten underlåtit att undersöka huruvida undantaget avseende tjänster av allmänt ekonomiskt intresse var tillämpligt i det aktuella fallet. En sådan prövning gjordes emellertid med avseende på kommunala företag.

Den tredje grunden avser åsidosättande av artikel 87.3 c EG. Klaganden invänder emot vad som fastslagits i den överklagade domen med avseende på kommissionens absoluta utrymme för skönsmåsig bedömning beträffande tillämpningen av undantaget avseende svårigheter i vissa regioner och framhåller att en ändamålsenlig undersökning av det aktuella fallet inte gjorts.

Den fjärde grunden avser åsidosättande av artikel 87.3 d EG och närmare bestämt att undantaget avseende kulturhistoriska skäl tillämpats på Consorzio Venezia nuova och att det inte gjorts någon undersökning med avseende på andra företag.

Klaganden anmärker genom den femte grunden mot att förstainstansrätten underlåtit att bedöma kontinuiteten mellan de stöd som beviljats (efter juni år 1994) och den tidigare ordningen (från år 1973), vilket innebär ett åsidosättande av artiklarna 1 och 15 i rådets förordning (EG) nr 659/1999^(?) av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel [88] i EG-fördraget.

Den sjätte grunden avser automatiken inom ordningen för återkrav, vilken innebär ett åsidosättande av artikel 14 i förordning nr 659/1999.

⁽¹⁾ Kommissionens beslut av den 25 november 1999 om stöd till företagen i Venedig och Chioggia enligt lag nr 30/1997 och lag nr 206/1995 avseende slopade eller minskade sociala avgifter (EGT L 150, 2000, s. 50)

⁽²⁾ EGT L 83, s. 1

Överklagande ingett den 16 februari 2009 av Hotel Cipriani Srl av den dom som förstainstansrätten (sjätte avdelningen i utökad sammansättning) meddelade den 28 november 2008 i de förenade målen T-254/00, T-270/00 och T-277/00, Hotel Cipriani SpA m.fl. mot kommissionen

((Mål C-73/09 P))

(2009/C 113/42)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Klagande: Hotel Cipriani SpA (ombud: A. Bianchini, avvocato)

Övriga parter i målet: Società Italiana per il gas SpA (Italgas), Republiken Italien, Coopservice — Servizi di fiducia Soc. coop. rl, Comitato "Venezia vuole vivere", Europeiska gemenskapernas kommission

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- a) upphäva den överklagade domen,
- b) bifalla de yrkanden som framställts i första instans, och således
 - ogiltigförklara det kommissionsbeslut⁽¹⁾ som var föremål för talan i första instans,
 - i andra hand ogiltigförklara artikel 5 i detta beslut i den del som reglerna om återkrav i den bestämmelsen av kommissionen tolkades på så sätt att de även omfattar de stöd som beviljats mot bakgrund av de minimis-regeln och/eller ogiltigförklara artikel 5 i detta beslut i den del som det däri föreskrivs att ränta ska erläggas enligt en högre räntesats än enligt den som företaget tillämpat vid betalningen av sin skuld.
- c) förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna med avseende på förfarandena såväl i första som i andra instans.

Grunder och huvudargument

1. Hotel Cipriani gör som första grund gällande åsidosättande och felaktig tillämpning av artikel 87.1 EG, bland annat eftersom motivering i förstainstansrättens dom saknas eller att motiveringen är motstridig. De bestämmelser som ansetts strida mot artikel 87 EG medför inte någon snedvridning av konkurrensen och inte heller någon risk för snedvridning av konkurrensen på den gemensamma marknaden för hotell- och restaurangverksamhet (på vilken Hotel Cipriani är verksamt). Anledningen till detta är att förhållandena för staden Venedig är så speciella att den gemensamma marknaden inte alls påverkas och att nedsättningarna i fråga till stor del utgör en kompensation för de extra utgifter för företagen som följer av svårigheterna att vara verksamma i det aktuella geografiska området på samma villkor som de som gäller för den övriga gemensamma marknaden. Förstainstansrätten beaktade inte dessa särskilda förutsättningar i tillräcklig mån. Den angav endast, utan att göra en ändamålsenlig fördjupad analys, att fördelarna som företagen i Venedig gets mer än väl utgör en kompensation för de nackdelar som följer av miljön. Av detta skäl gör klaganden gällande att motivering i förstainstansrättens dom saknas eller att motiveringen är motstridig.

2. Hotel Cipriani gör som andra grund gällande åsidosättande och felaktig tillämpning av artikel 87.3 c EG, bland annat eftersom motiveringen i förstainstansrättens dom är ologisk. Först kommissionen och därefter förstainstansrätten drog felaktigt slutsatsen att det regionala undantaget i artikel 97.3 c EG inte kunde tillämpas, eftersom — såsom utförligt visats under förfarandet vid förstainstansrätten — den ifrågavarande geografiska marknaden motiverade de nedsättningar som föreskrivs i nationell lagstiftning då de endast hade till syfte att bevara den socioekonomiska strukturen i staden Venedig utan att medföra någon snedvridning av konkurrensen på den gemensamma marknaden, vilket det även redogjorts för ovan inom ramen för den första grunden.
3. Den tredje grunden avser åsidosättande och felaktig tillämpning av artikel 87.3 d EG, bland annat eftersom motiveringen i förstainstansrättens dom är ologisk. I förevarande fall står det klart att nedsättningarna gjorts i syfte att underlätta bevarandet av staden Venedigs odiskutabla konstnärliga kulturarv, vilket medför betydande kostnader för de företag som är verksamma i lagunen som andra företag verksamma under andra geografiska förhållanden inte drabbas av. I förstainstansrättens beslut, i den del som den i detta tillbakavisade de argument som bland annat framförts av Hotel Cipriani, gjordes en felaktig bedömning när det fastslogs att det inte förebringats tillräcklig bevisning för att i de olika enskilda fallen klagandeföretagen bär sådana kostnader som hör samman med bevarandet av staden Venedigs konstnärliga kulturarv. Denna slutsats är felaktig av flera olika skäl och framför allt eftersom det tydligt visats, redan under förfarandet vid kommissionen, att hela Venedigs historiska centrum omfattas av ett allmänt krav på bevarande av byggnader.
4. Hotel Cipriani gör som fjärde grund gällande att bestämmelsen om skyldigheten att återkräva stöd är rättsstridig, eftersom det innebär ett åsidosättande av artikel 14.1 i rådets förordning (EG) nr 659/1999⁽²⁾ av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel [88] i EG-fördraget. Bestämmelsen om återkrav av stöd i nämnda artikel 14 är inte tillämplig, eftersom det i förevarande fall skulle strida mot en allmän gemenskapsrättslig princip. De principer som framhållits vid förstainstansrätten var proportionalitetsprincipen, principen om likabehandling och principen om rätts-säkerhet.
5. Hotel Cipriani gör som femte grund gällande att artikel 15 i förordning nr 659/1999 har åsidosatts. När kommissionen antog sitt beslut av den 25 november 1999 hade preskriptionstiden på tio år som föreskrivs i nämnda artikel 15 löpt ut (som med säkerhet ska tillämpas av tidsmässiga skäl (*ratione temporis*) i förevarande fall). Därför ska i stället lag nr 171/1973, den så kallade "Legge speciale per Venezia" (speciallag för Venedig), tillämpas med avseende på stöden.

⁽¹⁾ Kommissionens beslut av den 25 november 1999 om stöd till företagen i Venedig och Chioggia enligt lag nr 30/1997 och lag nr 206/1995 avseende slopade eller minskade sociala avgifter (EGT L 150, 2000, s. 50)

⁽²⁾ EGT L 83, s. 1

Överklagande ingett den 19 februari 2009 av Società Italiana per il gas SpA (Italgas) av den dom som förstainstansrätten (sjätte avdelningen i utökad sammansättning) meddelade den 28 november 2008 i de förenade målen T-254/00, T-270/00 och T-277/00, Hotel Cipriani SpA m.fl. mot kommissionen

(Mål C-76/09 P)

(2009/C 113/43)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Klagande: Società Italiana per il gas SpA (Italgas) (ombud: M. Merola, M. Pappalardo, T. Ubaldi, avvocati)

Övriga parter i målet: Hotel Cipriani SpA, Republiken Italien, Coopservice — Servizi di fiducia Soc. coop. rl, Comitato "Venezia vuole vivere", Europeiska gemenskapernas kommission

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- upphäva den överklagade domen,
- ogiltigförklara artiklarna 1 och 2 i beslutet⁽¹⁾, i den del som det i dessa anges att de nedsättningar som Italien beviljat är oförenliga med den gemensamma marknaden, och artikel 5 i beslutet, eller i andra hand återförvisa ärendet till förstainstansrätten i enlighet med vad som föreskrivs i artikel 61 i domstolens stadga,
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna med avseende på förfarandena såväl i första som i andra instans.

Grunder och huvudargument

Den första grunden avser felaktig rättstillämpning med avseende på artikel 87.1 EG och bristfällig motivering med avseende på de ifrågavarande nedsättningarnas karaktär av kompensation, bland annat vad beträffar bevisningen av snedvridningen av konkurrensen och inverkan på handeln. Förstainstansrätten gjorde en felaktig bedömning eftersom den, även om den medgav att en åtgärd inte utgör stöd om den objektivt sett endast innebär en kompensation för ekonomiska nackdelar, fastslog att denna princip inte kunde tillämpas i förevarande fall eftersom i) det krävs ett direkt samband mellan kompensationsbeloppet och de extra kostnader som företagen bär på grund av etableringen i lagunområdet vid Venedig och Chioggia, ii) de extra kostnader som de företag som mottagit stöd bär beräknas i förhållande till de genomsnittliga kostnaderna för gemenskapsföretag och inte för de företag som är belägna på fastlandet. Förstainstansrätten underlät dessutom att framhålla motstridigheterna i det angripna beslutet. I detta beslut fastslog kommissionen, i samband med bedömningen av situationen för det företag som ansvarar för vattenhanteringen, att en åtgärds karaktär av kompensation kan fastställas även i avsaknad av ett direkt samband mellan den enhet som vidtar den offentliga åtgärden och de extra kostnader som företagen bär, och att dessa kostnader inte nödvändigtvis måste beräknas i förhållande till de genomsnittliga kostnaderna för gemenskapsföretag.